

Píseň mužů z Askelde

(Nordská/Tradicional)

překlad 213 třetího věku, Atheneumští mniši ze Starého Anthelu

Padesát nocí od domu naposled jsem procítl,
pod vysokou skalou v Hjaalmarchu se ocitl

Ač mé tělo zemřelo a zem je pohltila,
mysl moje z jeho pout se vymanila.

Toulajíc se krajinou mrtvého muže, oči
blikající oheň zří a zrak k němu stočí.

U malého ohniště tam jeho vrazi sedí,
pějí písně bojové, do plamenů hledí.

S větrem plul jsem, jak přízrak či stín,
sosnovým hájem, tmou černou jak blín.

Hranice pohřební tam pochmurný chór pěla,
na křídle větru ke mně jejich píseň zněla.

"Ať hlasy vaše zazní jasně, z nebes Družiníci,
ať Sovngarde uslyší je, rozžhne za ně svíci."

"Naši mrtví udatní ti krve moc prolili,
orky, elfy, zrádné muže dočista pobili.

Tvá duše byla v jejich srdcích, odvahu dodala,
k velikosti hnala je, buď Wulfhartovi sláva!"

Pak plameny lačné olej již nasýtil,
spálil těch pár, jež s legií já pobil.

Beze slov pak velebili mrtvé do svítání,
všechn popel sebrali, než na pochod se dali.

Tiše cestou kráčeli, já za nimi se nes',
v patách se jim drže, těmhle Dětem nebes.

Neúnavně, stále vpřed, vřesem i návrším,
vyčerpání neznali - snad boží? Netuším.

Rovným krokem s běsem v tvářích neomylně hledali,
tábor náš a v něm mé muže brzy k ránu shledali.

Bolest mé mrtvé srdce zalila, ty muže já znal,
již nebylo záchrany, osud k záhubě je hnál.

Nordská hrdla znovu píseň naplnila,
já křičel neslyšen, duše hrůzou se zalila.

"Slyšte nás, předkové, Ysmire králi z popela,
hledte na nás s milostí, až rozpoltíme čela,"

"Ti mrtví, k nimž jsi mluvil a o nichž jsme ti pěli,
ty na sobě teď neseme, jdem' s hrdými čely."

"Poslyš nás a s námi buď v tom boji krvavém,
svou udatnost sešli nám, my za tvou slávu jdem."

Pak hleděl jsem, div převelký, jak každý z mužů těch,
popel mrtvých pokrýl se, zápal jim zrychlil dech.

A stalo se, jak pravili, mé muže stihla smrt,
do jednoho je pobili, a já býval na ně hrd'.

Ti popelaví barbaři, ti muži z Askelde,
proč stalo se, co činili, na tom už nesejde.

Já křičel jsem, řval zoufalstvím jak na porážce býk,
však bezhlasý ten řev z nich sotva někdo slých.

Pak přece jeden pohled zřel, co jiným skryto jest,
mou duši tesknou zahlédl staršina znalý cest.

Prastará slova zašeptal, vous větrem zavlnil,
tma můj zrak náhle zalila, pokoj do žil se vlil.